

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 804/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti [REDACTED], súdneho exekútora, [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Korchom, Kukorelliho 1505/50, Humenné, vedené pod sp. zn. Rvp 12965/2015 a sp. zn. Rvp 12966/2015, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Poprad sp. zn. 14 Er 682/2011 a sp. zn. 14 Er 921/2011 zo 7. augusta 2015, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti [REDACTED] vedené pod sp. zn. Rvp 12965/2015 a sp. zn. Rvp 12966/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 12965/2015.

2. Sťažnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 14. septembra 2015 doručené sťažnosti [REDAKOVANÉ], súdneho exekútora, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Miroslavom Korchom, Kukorelliho 1505/50, Humenné, vedené pod sp. zn. Rvp 12965/2015 a sp. zn. Rvp 12966/2015 vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 Er 682/2011 a sp. zn. 14 Er 921/2011 zo 7. augusta 2015 (spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Sťažovateľ v sťažnostiach okrem iného uvádza:

„Doručením návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným súdnemu exekútorovi, dňa 26. 09. 2011 začalo exekučné konanie v prospech oprávneného proti povinnému o vymoženie 346.- EUR s prísl. na základe exekučného titulu - rozhodnutia oprávneného č. 700-3010619811-GC04/11 zo dňa 14. 06. 2011.

Okresný súd Poprad vydal súdnemu exekútorovi Poverenie na vykonanie exekúcie č. 5706 054713 zo dňa 26. 10. 2011. Dňa 29. 05. 2015 predložil súdny exekútor Okresnému súdu Poprad návrh na zastavenie exekúcie a priznanie náhrady trov exekúcie z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. Okresný súd Poprad zistil, že Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 25. 01. 2013, sp. zn.: 2 K/23/2012, bol na majetok povinného vyhlásený konkurz.“*

Okresný súd napadnutými uzneseniami náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal.

V ďalšej časti sťažností sťažovateľ uvádza:

„Súd odôvodnil nepriznanie náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi tak, že pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie je exekučný súd toho názoru, že vyhlásením konkurzu už súdny exekútor nemá možnosť si pohľadávku v exekučnom konaní uspokojiť podľa § 200 ods. 3 Exekučného poriadku; Pohľadávka exekútora nadobúda charakter pohľadávky konkurznej, ktorú si exekútor musí prihlásiť do konkurzu. Súdny exekútor si ju mal prihlásiť ako pohľadávku proti podstate v konkurznom konaní (per analogiam § 48 druhá veta z. č. 7/2005 Z. z.) a nie požadovať náhradu vyčíslených trov exekúcie od oprávneného.“

Sťažovateľ poukazuje na znenie *„ustanovenia § 203 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 31. 12. 2014: Ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu na návrh exekútora rozhodne o ich výške“* a na jednotlivé rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré posúdili spornú právnu otázku týkajúcu sa časového pôsobenia novej právnej úpravy odlišným (opačným) spôsobom ako okresný súd v odôvodnení napadnutých uznesení.

Podľa názoru sťažovateľa: *„Ak však normotvorca v novele zákona nevytvoril prechodné ustanovenie na spolupôsobenie prechádzajúcej právnej úpravy a tej súčasnej, jeho úmyslom jednoznačne bolo, aby bola súčasná norma okamžite aplikovaná. Okresný súd Poprad sa v napadnutom uznesení odchýlil od právnych zásad a právoplatných rozhodnutí v rovnakých veciach tak diametrálne odlišne, že považujeme napadnuté rozhodnutia za arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, ktoré zároveň má za následok porušenie základného práva alebo slobody.“*

Sťažovateľ na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami

okresného súdu, napadnuté uznesenia okresného súdu zruší a veci vráti na ďalšie konanie a zároveň mu prizná úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a skutočnosť, že obe sťažnosti smerujú proti

uzneseniam totožného okresného súdu, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Rozhodovanie o náhrade trov konania je podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nepochybne súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom, podľa názoru ústavného súdu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05, IV. ÚS 248/08).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, ale postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, a to najmä vtedy keď zistí, že došlo k zásahu do základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ústavný súd ďalej vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani preskúmavať, či v konaní bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred

všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov tvoriacich súčasť ustálenej judikatúry, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania posúdil sťažnosti sťažovateľa, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami okresného súdu.

Okresný súd napadnutými uzneseniami rozhodol, že sťažovateľovi (súdному exekútorovi) náhradu trov exekúcie nepriznáva. Vydaniu napadnutých uznesení predchádzalo zastavenie exekúcií „ex lege“ z dôvodu vyhláseného konkurzu na majetok povinného. Sťažovateľ v sťažnostiach predovšetkým namieta, že okresný súd nepostupoval pri rozhodovaní podľa novelizovaného znenia § 203 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (zákon č. 348/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný od 1. januára 2012), ktorý upravil rozhodovanie o trovách

exekúcie po vyhlásení konkurzu na povinného, pričom táto novela neobsahuje intertemporálne ustanovenia.

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutých uznesení zhodne uvádza:

«Súd mal preukázané, že na majetok povinného bol po začatí exekúcie vyhlásený konkurz. Z citovaného § 48 zákona o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že začatie konkurzu vyhláseného podľa z. č. 7/2005 Z. z. spôsobuje zastavenie exekučného konania na majetok podliehajúci exekúcii. Pojem „exekučné konania sa vyhlásením konkurzu zastavujú“ upravuje zastavenie exekúcie ex lege, t. j. zastavenie exekučného konania nastáva vyhlásením konkurzu bez toho, aby exekučný súd vydával osobitné uznesenie o zastavení exekúcie. Keďže nemožno platne a účinne zastaviť už raz zastavené konanie, súd nerozhodoval o zastavení exekúcie, nakoľko táto bola zastavená priamo zo zákona.

Aj keď súd pri zastavení exekúcie ex lege vyhlásením konkurzu nevydal rozhodnutie o zastavení exekučného konania, rozhodoval o trovách exekúcie. Súd pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie si musel ujasniť, ktorú právnu úpravu použiť, nakoľko exekučné konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 348/2011 Z. z., ktorý upravil rozhodovanie o trovách exekúcie po vyhlásení konkurzu na povinného, pričom tento zákon neupravil prechodné ustanovenia k tejto otázke. I keď zákonodarca nedal odpoveď na túto otázku formou intertemporálneho ustanovenia, exekučný súd je toho názoru, že vzhľadom na to, že exekučné konanie začalo pred 01. 01. 2012, je potrebné použiť právnu úpravu účinnú do 31. 12. 2011, nakoľko i pri rozhodovaní o náhrade trov exekúcie ide o rozhodovanie síce procesného práva, ktoré má však materiálnu povahu. Charakter tohto práva pri absencii prechodného ustanovenia znemožňuje použitie všeobecnej intertemporálnej procesnej zásady, podľa ktorej sa nové procesné predpisy uplatnia aj na konania, ktoré boli začaté pred prijatím novelizovaných znení procesných predpisov. Túto zásadu možno aplikovať pri procesných pravidlách, len pokiaľ jej použitie nenaráža na princíp zákazu retroaktivity, ktorý platí aj v procesnom práve. Podstata tohto princípu, ktorý je jedným zo základných princípov právneho štátu v materiálnom ponímaní, spočíva v tom, že nová práva úprava nesmie zhoršiť materiálne postavenie subjektu práva, v tomto prípade účastníka konania. Inými slovami, že účastník konania vstupuje do konania s dôverou v právo s tým uvedomením, že len pri právom predvídateľných okolnostiach jasných mu už pri začatí

konania bude materiálne znášať neúspešnosť konania (exekúcie) a že tieto nebudú menené, resp. až budú menené, nebudú sa vzťahovať na neho. Táto jeho dôvera nesmie byť narušená a teda nová práva úprava nesmie rozšíriť tieto prípady a tak zhoršiť jeho pozíciu. S týmto vedomím musel vstúpiť do konania aj súdny exekútor (v časti trov konania účastník) a preto jeho pozícia pri aplikácii staršej právnej úpravy v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti súdov musí zostať nezmenená. V súlade s tým súd o náhrade trov exekúcie rozhodol podľa právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2011.

Nakoľko otázku náhrady trov exekúcie po vyhlásení konkurzu nerieši ani zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ani Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. 12. 2011 podľa ktorého súd rozhodoval (t. j. Exekučný poriadok v znení účinnom v čase začatia exekučného konania), na základe analógie procesného práva postupoval podľa § 200 ods. 2 Exekučného poriadku a rozhodoval o tom, kto a v akej výške nahradí trovy exekúcie (analogicky ako v prípade zastavenia exekúcie rozhodnutím súdu). Súd nepopiera, že súdny exekútor má vždy nárok na náhradu skutočných výdavkov, ktoré mu vznikli s výkonom exekučnej činnosti a odmenu za úkony, ktoré už vykonal. Nič na tom nemení ani zastavenie exekučného konania v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok povinného. Pri náhrade trov exekúcie v zásade platí, že ich znáša povinný a exekútorovi vzniká proti povinnému pohľadávka. Vyhlásením konkurzu však už súdny exekútor nemá možnosť si pohľadávku v exekučnom konaní uspokojiť podľa § 200 ods. 3 Exekučného poriadku. Pohľadávka exekútora tak nadobúda charakter pohľadávky konkurznej, ktorú si exekútor musí prihlásiť do konkurzu. Pokiaľ teda v danom exekučnom konaní exekútorovi vznikla proti povinnému, na ktorého majetok bol vyhlásený konkurz, pohľadávka titulom trov exekúcie, súdny exekútor si ju mal prihlásiť ako pohľadávku proti podstate v konkurznom konaní (per analogiam § 48 druhá veta z. č. 7/2005 Z. z.) a nie požadovať náhradu vyčíslených trov exekúcie od oprávneného.»

Okresný súd sa v napadnutých uzneseniach zaoberal tiež otázkou, či sú splnené podmienky na výnimočné zaviazanie oprávneného na náhradu trov exekúcie, pričom v tejto súvislosti uviedol:

«Súd by mohol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku zaviazat' oprávneného na náhradu trov exekúcie v prípade jeho zavinenia. Oprávnený nenesie žiadnu

zodpovednosť, že sa povinný počas exekúcie dostal do konkurzu a keďže oprávnený zastavenie exekúcie nezavinil, nie je možné mu uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Rovnako nie sú splnené podmienky na znášanie trov exekúcie oprávneným podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko v danom prípade súd nerozhodoval o zastavení exekúcie z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, ale exekučné konanie bolo zastavené ex lege. Vzhľadom na uvedené súd nemohol priznať súdnemu exekútorovi ani náhradu trov exekúcie oprávneným.

Na záver súd poznamenáva, že v konečnom dôsledku síce môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora, toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie, pri ktorom vystupuje v postavení podnikateľa. Základnou charakteristikou podnikania je sústavná činnosť vykonávaná za účelom dosiahnutia zisku, avšak na vlastné riziko. Súdny exekútor má z úspešne vykonávanej exekúcie zisk (odmenu), ale súčasne nesie aj riziko spočívajúce v tom, že majetok povinného nebude postačovať na uspokojenie oprávneného, resp. trov exekúcie, pričom uvedené riziko nie je možné bezdôvodne prenášať na oprávneného. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. novembra 1983. séria A, č. 70, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Mihál proti Slovenskej republike č. 31303 a č. 23360/08, či uznesenie Ústavného súdu SR z 16.12.2008, sp. zn. II. ÚS 423/2008.»

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenia okresného súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku.

K argumentácii sťažovateľa, že okresný súd rozhodol inak, ako v obdobných veciach rozhodujú všeobecné súdy, považuje ústavný súd za potrebné poznamenať, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám),

keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01). Preto, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno z takéhoto ich postupu mechanicky vyvodzovať porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a princíp minimalizácie zásahov do činnosti všeobecných súdov, ktorý štandardne uplatňuje vo svojej judikatúre do takéhoto (vo všeobecnosti nežiaduceho) stavu, vstupuje len vo výnimočných prípadoch. Vo veci sťažovateľa ústavná akceptovateľnosť odôvodnenia napadnutých uznesení okresného súdu vylučuje, aby ústavný súd uplatnil výnimku zo svojho štandardného prístupu k preskúmvaniu právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov.

Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľ namieta sekundárne, v spojení s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc zo skutočnosti, že ústavný súd dospel k záveru, že vo veciach sťažovateľa nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy. Ústavný súd preto aj v tejto časti odmietol sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľ zaťažuje ústavný súd vecami, ktorých predmetom je v prvom prípade suma 64,91 €

a v druhom prípade suma 64,43 €, teda vecami, ktoré možno označiť z hľadiska predmetu ako bagateľné, ktoré sú už z tohto titulu a priori vylúčené z ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci by prichádzala do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov (k tomu pozri m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014).

Po odmietnutí sťažností ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015